

ledes til at udtale mig om hans tidligere Stilling, men jeg skal kun tillade mig at minde ham om, at vi nu sidde ved Siden af hinanden i denne Sal, og at han ikke sidder ved Ministerbordet og derfor ikke kan tillade sig at hømestere en Kommune, hvis Børge jeg i dette Øieblik er. Med Hensyn til de Udtalelser, der ere fremkomne i Betænkningen, forholdt det ærede Medlem sig kritisk og lod til overhoved at have levet eller i alt Fald at give sig Mine af at have levet i lykkelig Uvidenhed om, hvad der siden 1873 var passeret med Hensyn til disse militære Kontrakter. Han sagde saaledes, at det ikke var ham bekendt, at der var kommet Udtalelser fra Rigsdagen imod disse Kontraktens Afslutning, men da han saa nærmere kom ind paa en Forklaring af denne Del af Sagen, viste det sig, at han forstod det saaledes, at der ikke var fremkommet Udtalelser imod Kontrakterne, forinden de vare afsluttede. Det er ganske rigtigt; det staar der heller ikke i Udvalgets Betænkning, og det er netop det, jeg tror, at Folkethinget særligt har beklaget sig over, at det først har saaget Veilighed til at udtale sig om Kontrakterne, efter at de vare afsluttede. Endvidere gjorde det ærede Medlem den Bemærkning, at det er urigtigt, naar det hedder i Betænkningen, at Afslutningen af Kontrakterne faktisk havde foregribet Spørgsmaal, der vare forbeholdte Lovgivningsmagten, idet der nemlig i Kontrakterne selv er reserveret Rigsdagen, den lovgivende Myndighed, den fuldstændigste Frihed i Henseende til Bestemmelse af Garnisonsstederne. Jeg tror, at jeg ogsaa igaar særligt fremhævede, at denne Frihed udtrykkeligt var forbeholdt i Kontrakterne, men jeg tror netop, at det er en Side af disse Kontrakter, som giver dem en lidt mislig Karakter, thi denne Bestemmelse i Kontrakterne staar saa utvivlsomt i Strid med Indholdet af de Forhandlinger, der gik forud og samtidigt med Kontraktens Afslutning, at det næsten kunde faae Skin af, at denne Passus var sat ind for at vise til Rigsdagen, medens man talte paa en anden Maade til Kommunerne. Jeg kan i alt Fald ikke forstaa, hvorledes det ærede Medlem har kunnet udtale med saa stor Sikkerhed nu, at han havde forbeholdt den lovgivende Myndighed den fuldstændigste Frihed i Garnisonsspørgsmaalet baade før og efter Kontraktens Afslutning, da jeg kan dokumentere med hans egne Udtalelser, at, inden Kontrakterne vare afsluttede, har han lovet Odense Kommune, at han med Fasthed vilde optræde i denne Sag, og at han, naar han havde erhvervet enslydende Kontrakter med alle de andre Byer, han traadte i Forbindelse med, vilde forelægge Rigsdagen disse Kontrakter og paa Grundlag af dem udvirke en Lov, som fastslog de paagjældende Byer som Garnisonssteder. (Thomsen: Vil det ærede Medlem ikke dokumentere det!) Følge Opfordring fra det ærede Medlem om at dokumentere, hvad jeg har

sagt, skal jeg gjøre det. Kontrakten med Odense Kommune er afsluttet den 19de September 1873, og den 14de September har den høitærede daværende Minister udtalt sig saaledes: „det var hans bestemte Willie som Krigsminister at faae Alt hørende til Indkvarteringen ordnet paa forsvarlig og stabil Maade. Til den Ende havde han afsluttet Overenskomster med Aarhus, Nyborg og Viborg og paa samme Maade havde han vendt sig til Odense. Det var nu hans Afgt, naar han fra de 4 Byer, som han havde henvendt sig til, havde faaet 4 ensartede Overenskomster afsluttede, da ved Rigsdagens Begyndelse at forelægge disse for denne og paa Basis af dem at tilveiebringe Bestemmelser i Hærloven om Valget af Garnisonsbyerne“. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem forlanger yderligere Dokumentation. (Thomsen: Det har ikke været Meningen med det). Ja, saa veed jeg ikke, hvad Meningen har været, men det staar der. (Thomsen: Maa jeg bede om Ordet.) Endvidere yttrede det ærede Medlem, at Folkethinget havde ganske vist bagefter udtalt sig mod disse Kontrakter, men det var ikke hans Skyld, det var en Feil fra Folkethingets Side. Men saa kom der rigtignok en Forklaring af en noget anden Natur, idet han sagde, at han havde været Medlem af en Regjering, som han selv betegnede som dødsdømt, eller, som han sagde, var bleven betegnet som dødsdømt. Naar det ærede Medlem af Thinget den Gang var Medlem af en Regjering, som han tror med Føje kunde betegnes paa en saadan Maade, finder jeg det mere end betænkeligt, at han overhoved har indladt sig paa at give Kommunerne Tilfikkinger af det Indhold, som her staar. Med Hensyn til Betænkningen sluttede endelig det ærede Medlem med at sige, at han ikke kunde deltage i en Opfordring til Krigsministeren om at standse med Fuldbyrðelsen af Kontrakterne, indtil Garnisonsloven var vedtagen. Jeg vil oprigtig tilstaa, at det har Udvalget heller ikke tænkt, at det ærede Medlem skulde gjøre, saa det bereder heller ikke, tror jeg, noget Medlem her i Thinget nogen Støffelse. Det er en Opfordring, som Finantsudvalgets Flertal har rettet til den ærede Krigsminister, og der bliver jo ikke Anledning for Thingets øvrige Medlemmer til bestemt at udtale sig i denne Retning; men Et er sikkert, og det er, at de 14 Medlemmer i Finantsudvalget, som have rettet denne Opfordring, have ikke i mindste Maade tænkt paa at faae det ærede Medlems Soutien. Jeg skal kun slutte med den Bemærkning, at, da det ærede Medlem gik over til at kritiserer mit Foredrag, stillede han sig, forekommer det mig, paa et noget urigtigt Standpunkt, idet det forekom mig, at han lige overfor mine Udtalelser indtog en Stilling og en Tone, som noget lod mig tro, at han satte sig en 3—4 Aar tilbage og træde, at han endnu sad oppe ved Ministerbordet og talte til hele Thinget. Naar han talte om Kommunerne, og om hvor-